

CHƯƠNG BẢY: CHIẾC NÓN PHÂN LOẠI

Cánh cửa lâu đài tức thì mở ra. Một bà phù thủy cao lêu nghêu, tóc đen mượt, mặc áo dài màu xanh ngọc bích đứng sẵn ngay cửa. Bà có một gương mặt nghiêm nghị, đến nỗi ý tưởng đầu tiên nảy ra trong đầu Harry là chớ có mà lôi thôi với bà.

Lão Hagrid giới thiệu:

- Các học sinh năm thứ nhất đây thưa giáo sư McGonagall.
- Cám ơn bác Hagrid. Bác để chúng lại cho tôi được rồi.

Bà mở toang cửa. Sảnh trước rộng lớn đến nỗi có thể rinh nguyên căn nhà của gia đình Dursley vào cũng lọt. Những vách tường đá được chiếu sáng bằng những bó đuốc to giống như ở nhà băng Gringotts. Trần lâu đài cao vợi vợi, và trước mặt bọn trẻ là một chiếc cầu thang cẩm thạch đẹp lộng lẫy lên các tầng trên.

Bọn trẻ theo giáo sư McGonagall băng qua một tầng lâu đài toàn đá phiến. Harry có thể nghe âm âm tiếng của hàng trăm giọng nói vang sau cánh cửa bên phải – có lẽ cả trường đang tập trung đâu đây. Nhưng giáo sư McGonagall lại đưa đám trẻ năm thứ nhất vào một căn phòng nhỏ trống rỗng ở cuối hành lang. Chúng đứng túm vào nhau, nghếch cổ ngóng chờ một cách hồi hộp lo âu.

Giáo sư McGonagall cất lời:

- Chào mừng các con đến Hogwarts. Tiệc khai giảng sắp bắt đầu, nhưng trước khi nhận chỗ ngồi trong đại sảnh đường, các con sẽ được phân loại để xếp vào các ký túc xá. Phân loại là một lễ rất quan trọng, bởi vì trong thời gian các con học ở đây, ký túc xá của con cũng giống như gia đình của con trong trường Hogwarts. Các con sẽ cùng học, cùng ngủ, cùng chơi... với các bạn chung một ký túc xá.

- Có bốn ký túc xá, ở đây gọi là nhà, nhà Gryffindor, nhà Hufflepuff, nhà Ravenclaw và nhà Slytherin. Mỗi nhà đều có một lịch sử cao quý riêng và nhà nào cũng từng tạo nên những nam phù thủy và nữ phù thủy xuất sắc. Trong thời gian các con học ở Hogwarts thì thành tích các con đạt được sẽ được cộng vào điểm chung cho nhà mình ở. Cuối năm, nhà nào có được nhiều điểm nhất sẽ được nhận cúp nhà – một vinh dự cao cả. Ta hy vọng mỗi người trong các con là một thành viên xứng đáng với nhà mình sống, cho dù các con được chọn vào nhà nào đi nữa.

- Lễ phân loại sẽ diễn ra trong vài phút tới, trước mặt toàn thể giáo viên và học sinh trong trường. Ta đề nghị các con sửa soạn cho tề chỉnh trong khi chờ đợi làm lễ.

Aùnh mắt bà chần chừ trên chiếc áo choàng cột ấu tả của Neville; chót mũi nhọn nhem của Ron cũng có vẻ khiến giáo sư không hài lòng. Harry cố hết sức vuốt cho mái tóc bù xù của mình nằm ẹp xuống.

- Ta sẽ trở lại khi nào các con chuẩn bị xong.

Bà giáo sư McGonagall nói.

- Giữ trật tự!

Bà đi ra khỏi phòng. Harry nuốt nước miếng khan. Nó hỏi Ron:

- Phân loại vô các nhà là sao?

- Chắc là họ cho mình làm kiểm tra gì đó. Anh Fred nói đau lắm, nhưng chắc là anh nói chơi.

Tim Harry bắt đầu nháy loạn xạ. Một cuộc kiểm tra? Trước cả trường? Mà nó thì không biết tí phép thuật nào. Biết làm cái trò quỷ gì đây? Khi đặt chân đến trường, Harry đâu ngờ sẽ phải qua một cộc kiểm tra như thế này. Nó la lắng nhìn quanh và thấy ai cũng có vẻ hãi hùng

không ai dám nói năng gì, ngoại trừ con nhỏ Hermione cứ lăm lăm cả đồng thần chú đã học thuật lòng và đang tính xem hồi nữa nên xài câu nào. Harry cố gắng để khỏi phải nghe. Nó chưa bao giờ căng thẳng tốt độ như vậy, kể cả cái lần mang sổ liên lạc về cho dì dượng Dursley, mà trong đó có ghi cái tội của nó là làm bộ tóc giả của giáo sư trở nên xanh lè. Giờ đây mắt Harry cứ dán chặt xuống sàn nhà. Chỉ vài giây nữa thôi, giáo sư McGonagall sẽ trở lại và số nó tới đây chắc là tàn.

Bỗng nhiên có một chuyện khiến Harry nhảy bắn lên không trung cả ba tấc, bọn trẻ con xung quanh cũng kêu thét lên.

- Ối! Cái... cái gì...?

Harry há hốc mồm ra. Tất cả đám trẻ cũng đều há hốc mồm kinh hãi. Khoảng hai chục con ma vừa trườn ra từ bức tường phía sau, lướt ngang qua phòng, trò chuyện với nhau, và không thèm để mắt tới bọn học sinh năm thứ nhất. Hình như chúng đang gây gổ nhau. Một con ma trông giống một thầy tu tròn trĩnh đang nói:

- Tha thứ và quên đi, hãy nghe ta nói, chúng ta hãy cho hấn một cơ hội thứ hai...

- Thừa huynh, chẳng phải chúng ta đã cho Peeves quá nhiều cơ hội sao? Thế mà hấn vẫn đi bêu riếu chúng ta đủ điều và huynh cũng biết đấy, nó đâu phải là một con ma thực sự... Ê, mà này! Cả lũ chúng bây làm gì ở đây hử?

Con ma mặt đỏ bóa sát mình đang nói chột nhận ra sự hiện diện của bọn trẻ. Nó hỏi nhưng không nhóc nào dám trả lời.

Con ma thầy tu mới nhìn quanh mìm cười:

- Học sinh mới đây. Chắc là sắp được phân loại phải không?

Vài đứa trẻ gật đầu nhưng vẫn im lặng. Thầy tu béo tiếp:

- Hy vọng gặp lại các em trong nhà Hufflepuff, nhà cũ của anh ấy mà.

Chợt vang lên một giọng sắc lạnh:

- Tiến tới trước lễ phân loại sắp bắt đầu.

Giáo sư McGonagall đã quay trở lại, Những con ma vội lặng lẽ trôi tọt vào bức tường đối diện, từng con một. Giáo sư McGonagall ra lệnh:

- Bây giờ các con sắp hàng một và đi theo ta.

Lúng túng vụng về như thể hai chân đã hóa thành chì, Harry đứng vô hàng, sau lưng một thằng bé tóc vàng. Ron đứng sau lưng Harry, và cả bọn nối đuôi ra khỏi phòng, băng ngang hành lang, xuyên qua vài cánh cửa đôi nữa rồi mới bước vào đại sảnh đường.

Harry chưa từng tưởng tượng nổi có một nơi nào lạ lùng và lộng lẫy đến như vậy. Gian phòng rộng mênh mông được chiếu sáng bằng hàng ngàn hàng vạn ngọn nến, lơ lửng trên không trung phía trên bốn dãy bàn dài, nơi tất cả học sinh của trường đang ngồi. Trên mặt bàn là những đĩa vàng và cốc vàng bóng lảnh. Ở đầu đại sảnh đường là một cái bàn dài khác dành cho giáo sư. Giáo sư McGonagall dẫn đám học sinh năm thứ nhất về phía chiếc bàn này, để chúng đứng thành hàng đối diện với những học sinh khác, có các thầy cô ở sau lưng. Hàng trăm gương mặt chăm chú nhìn chúng, trông giống như những chiếc đèn lồng mờ mờ với những ngọn nến chấp chờn thấp bên trong. Lẫn trong đám học sinh là đây đó những con ma ẩn hiện như làn sương bạc. Để tránh những ánh mắt nhìn chăm chăm, Harry ngược nhìn lên phía trên và thấy vòm nhà đen như nhung rắc đầy những vì sao. Thật khó mà tin nổi phía trên cao kia lại là một cái trần nhà và đại sảnh đường ắt hẳn phải ăn thông với bầu trời. Harry nghe Hermione thì thầm:

- Nhìn ra ngoài trời sẽ bị hôn ám đó. Trong sách lịch sử Hogwarts có ghi như vậy.

Harry vội nhìn xuống, đúng lúc giáo sư McGonagall đặt một cái ghế cao bốn chân trước mặt bạn trẻ năm thứ nhất. Phía trên cái ghế đó là một chiếc nón phù thủy hình chóp. Cái nón te tua, vá chùm vá đụp, và dơ cực kỳ. Dì Petunia mà thấy thì chắc là quăng vô sọt rác ngay.

- Chắc họ sẽ phải bắt mình lôi ra được từ trong cái nón một con thỏ, hay trò gì đại loại vậy.

Harry hoang mang. Nó thấy mọi người đều dán mắt vào cái nón đó. Nó cũng chăm chú nhìn. Trong vài giây, không gian im lặng phăng phắc. Rồi bỗng nhiên cái nón vặn vẹo, một miếng toạt gần vành nón mở ra như một cái miệng, và cái nón bắt đầu hát:

Ờ này ta đâu không xinh

Nhưng mà chớ xét ngoại hình

Xét về thông minh, sắc xảo

Đố nón nào qua mặt ta

Các người cứ đội nón hoa

Mũ cối, mũ nồi tùy thích

Không sao, ta đây chấp hết

Nón ta: phân loại Hogwarts

Những điều giấu chẳng nói ra

Ta đọc được từ trong óc

Hãy chải đầu và vuốt tóc

Đặt lên, ta nói cho nghe

Người nào vô Gryffindor

Cái lò luyện trang dũng cảm

Người nào vô Hufflepuff

Nơi đào tạo kẻ kiên trung

Khó khăn chẳng khiến ngại ngùng

Đáng tin, đúng người chín trực

Ai vào Ravenclaw được

Nơi đào luyện trí tinh nhanh?

Vừa ham học lại chân thành

Hoặc Slytherin cũng thế

Dạy cho ta đa mưu túc trí

Làm sai miễn đạt mục tiêu

Hãy đội lên! Hãy đội nào!

Đừng sợ sệt, nghe ta nói

Nghe ta nói, ta phân loại

Người là ai, ở nhà nào

Hãy bình tĩnh, đội lên nào

Trong vành nón như tay ấm.

Kết thúc bài hát của chiếc nón, cả sảnh đường nổ tung trong tiếng vỗ tay. Cái nón nghiêng mình chào bốn phương tám hướng rồi đứng yên.

Ron thì thảo với Harry:

- Vậy là mình sẽ đội thử cái nón ấy. Phải đập Fred một trận mới được, anh cứ nói như mình phải đánh nhau với một con quỷ khổng lồ.

Harry mỉm cười yếu ớt. Ừ thì đội nón dễ hơn đọc thần chú làm phép màu, nhưng nó vẫn ước gì đừng có ngần ấy khán giả chứng kiến cảnh nó đội nón. Cái nón dường như đòi hỏi hơi nhiều. Harry cảm thấy mình chẳng có gì dũng cảm, thông minh, hay mưu trí gì vào lúc này.

Giá mà cái nón kể thêm trong Hogwarts có một nhà chuyên dành cho những người cảm thấy bồn chồn đến phát bần thần thì chắc nơi đó thích hợp với Harry nhất vào lúc này.

Giáo sư McGonagall bước tới trước với một cuộn giấy da dày trong tay:

- Khi ta gọi tên người nào thì người đó chỉ việc đội nón và ngồi lên ghế. Bắt đầu: Hannah Abbott!

Một cô bé có đôi má hồng hồng và đôi bím tóc vàng hoe bước ra khỏi hàng, đội nón vào và ngồi xuống ghế. Chiếc nón che súp cả mắt cô bé. Yên lặng trong giây lát. Cái nón hô lên:

- Nhà Hufflepuff.

Những người ngồi ở dãy bàn bên phải hoang hờ và vỗ tay chào mừng. Hannah đi đến ngồi ở dãy bàn của nhà Hufflepuff. Harry thấy con ma thầy tu béo vui vẻ vỗ tay với Hannah.

- Kế tiếp, Susan Bones!

- Nhà Hufflepuff.

Cái nón lại hô lên lần nữa, và Susan nhanh nhẩu tới ngồi bên cạnh Hannah.

- Terry Boot!

- Nhà Ravenclaw.

Dãy bàn thứ hai bên trái vỗ tay; nhiều thành viên nhà Ravenclaw đứng dậy bắt tay Terry; cậu bé đến nhập vào bàn của họ.

- Mandy Brocklehurst!

Cũng vô nhà Ravenclaw. Và:

- Lavender Brown!

Trở thành người đầu tiên được nhận vô Gryffindor. Dãy bàn cuối bên trái bùng nổ tiếng reo hò và vỗ tay. Harry thấy hai người anh sinh đôi của Ron huyết sáo mừng.

- Millicent Bulstrode!

Cậu này được phân về nhà Slytherin. Có thể là do Harry tưởng tượng, hoặc giả do nó đã nghe nói về Slytherin nhiều quá, nhưng quả là nó thấy đám nhà sk không dễ thương chút nào.

Bây giờ Harry bắt đầu thấy phát bệnh rồi. Nó nhớ lần chọn cầu thủ cho đội thể thao trường cũ. Nó luôn luôn là người được chọn cuối cùng. Không phải vì nó chơi dở, mà vì không ai muốn Dudley nghĩ là mình thích Harry.

- Justin Finch – Fletchley!

- Nhà Hufflepuff.

Harry để ý khi đội vào cái nón thông báo kết quả ngay, nhưng có một số trường hợp hình như cái nó do dự một lúc rồi mới báo kết quả.

- Seamus Finnigan!

Là thằng bé tóc vàng đứng sắp hàng cạnh Harry. Nó phải ngồi chờ trên ghế gần cả phút trước khi cái nón tuyên bố nó được về nhà Gryffindor.

- Hermione Granger!

Cô bé chạy như bay lại cái ghế và chụp ngay cái nón lên đầu. Cái nón hô lên:

- Nhà Gryffindor.

Ron nghe tới đó nghiêng răng trèo trẹo.

Một ý tưởng khủng khiếp bỗng bật lên trong đầu Harry: Nếu rốt cuộc mình không được chọn vô nhà nào hết thì sao? Sẽ ra sao nếu mình phải ngồi đợi lâu vô tận trên cái ghế đó, với cái nón súp tới mắt, rồi giáo sư McGonagall đến dỡ nón ra mà nói rằng có sự nhầm lẫn và mời cậu ra tàu lửa mà về đi thôi?

Khi Neville Longbottom – thằng bé cứ mất cóc hoài đó – được gọi tên, nó đi lập cập, đến nỗi có một đoạn ngắn tới cái ghế mà cũng vấp ngã mấy lần. Cái nón phải mất khá lâu mới quyết định được số phận Neville.

- Nhà Gryffindor!

Neville nhảy căng lên, quên cả giở nón ra. Nó phải chạy trở lại trong tiếng cười ầm ĩ của mọi người để đưa nón cho giáo sư McGonagall, mà nó lắp bắp gọi nhầm là MacDougal... Morag. Tới lượt thằng nhọt nhọt Malfoy. Nó bước đi khệnh khạng tới trước và đạt được điều ước nguyện ngay lập tức: Cái nón chưa kịp chạm vô đầu nó đã tuyên bố liền:

- Nhà Slytherin!

Malfoy nhập bọn với Crabbe và Goyle, trông nó cực kỳ thoả mãn.

Chẳng còn lại mấy người nữa.

- Moon!...,

- Nott!...,

- Parkinson!...

Rồi đến hai cô bé sinh đôi:

- Patil và Patil!...,

Rồi đến:

- Perks!...,

- Sally – Anne!...,

Và rồi cuối cùng cũng đến:

- Harry Potter!

Khi Harry bước tới, nó nghe tiếng xì xầm nổi lên khắp bốn phía.

- Có phải cô giáo mới gọi Potter không?

- Có phải cô giáo mới gọi Harry Potter không?

Điều cuối cùng mà Harry nhìn thấy trước khi chiếc nón sụp xuống che mất đôi mắt cầu nó, là cả sảnh đường đầy nhóc người đều đang hướng mắt nhìn về nó. Harry chờ đợi.

Nó nghe một giọng nói bên tai:

- Chà! Khó đây! Rất khó. Can đảm có thừa... Trí tuệ cũng không kém... Lại có năng khiếu, ái chà, có tài đầy quỷ thần ời, và khát vọng khăng định chính mình nữa chứ! Hay thật! Thế mi muốn ta phân mi vô loại nào hả?

Harry nắm chặt ghế mà nghĩ:

- Đừng vô Slytherin. Đừng vô Slytherin!

- Không chịu Slytherin hả?

Giọng nói bên tai lại vang lên nho nhỏ.

- Mi có chắc không đó? Vô đó mi có thể trở thành vĩ đại, mi biết đấy, trong đầu mi có tất cả rồi và Slytherin sẽ giúp mi trở thành vĩ đại, chắc chắn như vậy... Không hả? Được thôi, nếu mi đã dứt khoát thì tốt hơn là về... Gryffindor.

Harry nghe cái nón xướng lên từ cuối cùng đó thật lớn cho cả sảnh đường cùng nghe. Nó giở nón ra và bước về phía bàn của Gryffindor, chân còn run. Nó đang lâng lâng cảm thấy nhẹ nhõm khi không bị chọn vào Slytherin, đến nỗi không nhận thấy tiếng reo hò cổ vũ cho nó lớn hết thảy từ nãy đến giờ. Huynh trưởng Percy đứng dậy bắt tay nó nồng nhiệt, trong khi hai anh em sinh đôi nhà Weasley gào lên:

- Tụi mình có Harry Potter rồi! Tụi mình có Harry Potter rồi!

Harry ngồi cuống, đối diện con ma mặc áo cổ xếp nếp mà nó đã thấy trước đó. Con ma vỗ lên cánh tay nó, khiến nó rùng cả mình, cảm thấy như ai nắm lấy nó nhúng vô xô nước đá lạnh cóng.

Từ chỗ ngồi này, bây giờ Harry có thể nhìn thấy rõ cái bàn cao. Nó thấy lão Hagrid ở cuối bàn, đang nhìn nó và giơ một ngón tay cái lên ra dấu khen ngợi. Nó nhe răng cười lại với Hagrid. Và kia, ở khúc bàn giữa, trên một cái ghế to bằng vàng, là cụ Albus Dumbledore. Harry có thể nhận ra cụ ngay nhờ nhìn thấy chân dung cụ trên tấm thẻ trong gói sôcôla ếch. Mái tóc bạc của cụ Dumbledore là thứ duy nhất trong sảnh đường này tỏa sáng ngang ngửa mấy con ma. Harry cũng nhận ra giáo sư Quirrell, người đã trò chuyện với nó ở quán rượu Leaky Cauldron. Trông ông khá kỳ dị với cái khăn vành lớn màu tím đội trên đầu.

Và bây giờ thì chỉ còn ba đứa học trò chưa phân loại.

- Dean Thomas!

Là một thằng bé da đen cao hơn cả Ron, được vô Gryffindor đến ngồi bên cạnh Harry.

- Lisa Tupin!

Cô bé này về nhà Ravenclaw.

Và cuối cùng tới lượt Ron. Nó xanh lét như tàu lá chuối. Harry đặt hai ngón tay chéo nhau phía dưới bàn để cầu nguyện, và vài giây sau, cái nón tuyên bố:

- Nhà Gryffindor!

Harry vỗ tay như điên khi Ron lê bước về phía nó và gần như đổ gục vào chiếc ghế bên cạnh.

- Giỏi lắm, Ron! Xuất sắc!

Huynh trưởng Percy – anh trai Ron, gào lên đắc thắng. Giáo sư McGonagall cuộn bản danh sách lại và cất nón phân loại đi.

Harry ngó mấy cái đĩa bằng vàng trống không. Bây giờ mới nhận ra là mình đang đói cồn cào. Cái bánh bí ngô mà nó ăn hết trên tàu lửa hình như đã tiêu hoá mấy đời.

Cụ Dumbledore đứng dậy. Cụ tươi cười với tất cả học sinh, hai cánh tay cụ dang rộng, tưởng như không có gì có thể làm cho cụ vui hơn là được nhìn thấy tất cả những học sinh của mình tại đây. Cụ nói:

- Chào mừng các con bước vào niên học mới ở Hogwarts. Trước khi các con nhập tiệc, ta có đôi lời muốn nói. Những lời ấy là ngu dốt! Mít ước! Vật vãnh! Véo! Cảm ơn!

Cụ ngồi xuống. Mọi người vỗ tay hoan hô. Harry không biết có nên cười hay không. Nó ngờ ngợ hỏi Percy:

- Cụ... cụ... cụ ấy... có... mát không vậy?

- Mát hả?

Peeves vui vẻ nói:

- Cụ là thiên tài! Phù thủy giỏi nhất thế giới! Nhưng mà, ừ, đúng, cụ cũng có hơi mát một tí tẹo. Aên khoai tây không Harry?

Harry há hốc miệng ra vì kinh ngạc! Những cái đĩa trống trước mặt nó giờ đây đã đầy ắp thức ăn. Nó chưa từng thấy nhiều đồ ăn nó ưa thích ại chất đầy trên bàn ghế đến thế: thịt cốt lết, đùi trườn, xúc xích, thịt ba chỉ và bít tết, khoai tây luộc, khoai tây nướng, khoai tây chiên, bánh mì Yorkshire, đậu, cà – rốt, nước chấm, sốt cà chua, và... chắc để cho quái dị, có cả những con bọ the.

Gia đình Dursley thật ra chưa từng bỏ đói Harry, nhưng nó cũng chưa bao giờ được phép ăn nó thoả thuê. Lại thêm thằng Dudley luôn giành mất cứ thứ gì mà Harry thích, dù rằng thật sự Dudley không cần.

Harry chất vô đĩa của nó mỗi thứ một chút, ngoại trừ món bọ the, và bắt đầu ăn. Ngon tuyệt cú mèo.

Con ma mặc áo cổ xếp đứng cạnh. Nó buồn bã nhìn Harry cắt miếng bít tết:

- Trông ngon nhỉ!

Harry ngỏ ý mời:

- Ông không ăn sao...?

Con ma nói:

- Ta đã không ăn gần bốn trăm năm rồi. Dĩ nhiên là ta không cần ăn nữa, nhưng ta vẫn nhớ thói quen ăn uống. Hình như ta chưa tự giới thiệu thì phải? Ta là ngài Nicolas de Mimsy – Porpington trong tháp Gryffindor.

- A! Cháu biết ông là ai rồi!

Ron nghe tới đó la lên đột ngột.

- Các anh của cháu có kể về ông – ông là Nick suýt mất đầu.

Con ma sượng sùng:

- Ta yêu cầu các cháu gọi ta là ngài Nicolas de Mimsy.

Nhưng thằng bé tóc bím vàng Seamua Finningan cắt ngang:

- Suýt mất đầu? Làm sao mà ông suýt mất đầu?

Ngài Nicolas rõ ràng phật ý vô cùng, như thể câu chuyện tào lao nhỏ nhẻ này diễn ra theo hướng hoàn toàn ngoài ý muốn.

Kiểm lòng lắm, ngài cúi kính đáp:

- Như thế này này...

Ngài nắm vành tai trái của mình kéo lên. Cả cái đầu tuột ra khỏi cổ, ngoẹo xuống vai như thể máng vô một cái móc. Hiên nhiên là đã từng có kẻ cố chém lấy đầu ngài, nhưng có lẽ kẻ đó làm không khéo léo gọn gẽ cho lắm. Vẽ sợ hãi trên nét mặt bọn trẻ làm cho ngài Nick suýt mất đầu hài lòng. Ngài đặt cái đầu vào vị trí cũ, ho húng hắng và nói:

- Thế, xin chào các cư dân Gryffindor mới toanh. Ta hy vọng các cháu sẽ giúp chúng ta giành chức vô địch nhà năm nay, được chứ? Chưa bao giờ mà nhà Gryffindor mất chức này lâu như vậy. Nhà Slytherin đã liên tục giữ cúp này suốt sáu năm nay. Nam tước đầm máu ngày càng huênh hoang không chịu nổi. Hẳn là con ma nhà Slytherin đấy.

Harry nhìn qua dây bàn Slytherin và thấy một con ma ghê rợn ngồi bên đó, hai hốc mắt trống không nhìn đăm đăm, một gương mặt buồn thảm, và tấm áo dài bê bết máu lấm tẩm bạc. Con ma đó ngồi bên cạnh Malfoy, và Harry khoái chí nhận thấy Malfoy có vẻ bức bối vì bị xếp chỗ ngồi như vậy.

Seamus hỏi, hết sức hào hứng:

- Làm sao mà ông ấy bê bết máu như thế?

Nick suýt mất đầu tỏ ra tế nhị:

- Ta chưa bao giờ hỏi hấn về điều đó.

Sau khi mọi người đã ăn uống no nê, thức ăn thừa trên đĩa cũng tự động biến mất dần, để lại những cái đĩa sạch boong như trước. Lát sau, món tráng miệng hiện ra. Hàng táng kem đủ các vị mà người ta có thể nghĩ ra, bánh mật, bánh sôcôla nhồi kem, mứt, đậu, dâu, thạch, ché nếp... đủ thứ.

Harry tự xắn cho mình một miếng bánh mật. Lúc này câu chuyện phiếm đã chuyển sang đề tài gia đình. Seamus nói:

- Tôi nửa này nửa kia. Ba tôi là dân Muggle. Mẹ tôi không hề nói cho ba tôi biết bà là dân phù thủy. Khi cưới nhau rồi, ba tôi mới biết. Một cú sốc ghê ghớm cho ông.

Những đứa trẻ chung quanh bật cười. Ron hỏi:

- Còn bồ thì sao hả Neville?

- À, bà tôi nuôi dạy tôi, bà tôi là một phù thủy. Nhưng cả nhà tôi đến lớn vẫn nghĩ tôi chỉ là dân Muggle trăm phần trăm. Ông cậu Algie cứ thừa lúc tôi không để ý là tìm cách thử xem tôi có nảy ra được tí phép thuật nào không. Có lần ông đem trấn nước tôi ngoài cầu cảng, tôi sém chết luôn! Nhưng mà chẳng có gì đặc biệt xảy ra hết. Mãi đến khi tôi lên tám... kỳ đó ở trên lầu, ông cậu Algie đến uống trà, ông nắm cổ chân tôi trút ngược xuống đưa ra ngoài cửa sổ. Đang vậy thì mợ Enid đưa ống ố bánh trứng, ống vô tình buông tôi ra để cầm bánh. Tôi rớt xuống đường rồi dội ngược lên, lăn ra ngoài vườn, không sao cả. Bà tôi mừng đến phát khóc. Tất cả mọi người đều mừng. Phía như mấy bồ thấy mặt họ lúc tôi nhận được giấy gọi nhập trường. Mọi người đều nghĩ tôi không đủ năng khiếu ma thuật để được đi học. Ông cậu Algie mừng đến nỗi mua cho tôi một con cóc nè!

Bên cạnh Harry, huynh trưởng Percy và Hermione đang trò chuyện về bài vở (đại khái: anh hy vọng các em bắt đầu học ngay, có nhiều thứ phải học lắm, anh đặc biệt thích môn biến hóa, em cũng biết đấy, biến cái này thành cái khác, dĩ nhiên đó là môn rất khó. Em sẽ bắt đầu với những vật nhỏ, chẳng hạn như biến que diêm thành cây kim.)

Harry bắt đầu cảm thấy no nề ảm áp và buồn ngủ, lại nhìn lên dây bàn cao. Lão Hagrid đang say sưa nốc rượu. Giáo sư McGonagall trò chuyện với cụ Dumbledore. Giáo sư Quirrell, đầu đội khăn vành lớn, đang nói chuyện với một vài giáo viên có mái tóc đen nhờn bóng, mũi khoằm, da tái xám.

Thế rồi, rất nhanh, rất đột ngột, cái ông giáo mũi khoằm, qua cái khăn vành của giáo sư Quirrell, nhìn thẳng vào mắt Harry. Một cơn đau thốn nhói lên từ vết thẹo trên trán Harry.

- Ối!

Harry xoa tay lên trán. Percy hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Kh... không có gì.

Cơn đau lại biến đi trong chớp mắt. Nhưng điều mà Harry nhận được ngay khi bắt gặp cái nhìn của ông giáo mũi khoằm kia thì không dễ dàng đi qua. Harry có cảm giác là ông không thích nó chút nào. Nó hỏi Percy:

- Người đang nói chuyện với giáo sư Quirrell là ai vậy?

- A, em đã biết giáo sư Quirrell rồi hả? Hèn gì ông ấy có vẻ bồn chồn đến thế. Người kia là giáo sư Snape. Ông dạy môn độc dược, nhưng ông chẳng muốn dạy môn đó. Ai cũng biết là ông muốn giành cơn việc của giáo sư Quirrell. Oảng rành kinh khủng về nghệ thuật hắc ám, ông Snape ấy.

Harry quan sát giáo sư Snape một lúc, nhưng ông ta không thèm nhìn lại Harry ấy một cái nào nữa.

Cuối cùng bữa ăn tráng miệng cũng xong. Giáo sư Dumbledore lại đứng lên cả sảnh đường im lặng.

- E hèm! Chỉ vời lời thôi, bây giờ chúng ta đã ăn uống no nề. Tôi có vài lưu ý đầu niên khoá gởi đến các con. Học sinh năm thứ nhất nên biết là khu rừng trên mặt đất cạnh trường là rừng cấm. Một số học sinh lớp lớn cũng nên nhớ kỹ điều ấy.

Nói tới đó, đôi mắt cụ Dumbledore hấp háy nhìn anh em sinh đôi nhà Weasley, rồi cụ tiếp tục:

- Tôi cũng được ông Flich, giám thị, yêu cầu nhắc nhở tất cả học sinh là không được dùng phép thuật ngoài lớp học, trong hành lang. Các trận bóng Quidditch sẽ được tổ chức vào thứ

hai của học kỳ. Bất cứ ai muốn chơi cho đội nhà mình thì liên hệ với bà Hooch. Và cuối cùng, tôi phải nói trước cho các con biết là năm nay, hành lang tầng thứ ba phía bên tay phải là khu vực cấm. Ai muốn chết một cách cực kỳ đau đớn thì cứ mò đến đó.

Harry bật cười, nhưng cả đám chỉ có vài đứa cười được như nó. Nó thì thảo hỏi Percy:

- Cụ ấy nói nghiêm túc chứ hả?

Percy cau mày trước những lời giáo huấn của cụ Dumbledore:

- Phải, nghiêm túc đó! Cũng hơi lạ, bởi vì cụ Dumbledore thường nói rõ lý do chúng ta không được phép đi đâu đó. Thí dụ như không được vào rừng vì đầy thú dữ nguy hiểm. Còn vụ này... anh nghĩ ít nhất cụ cũng nên nói cho các huynh trưởng biết.

Cụ Dumbledore lại nói:

- Và bây giờ, trước khi đi ngủ, chúng ta cùng hát một bài ca của trường.

Harry chợt nhận thấy nụ cười của các giáo sư khác chợt tắt lịm.

Cụ Dumbledore vẫy cây đũa thần của cụ như thể đuổi con ruồi đậu ở chót gậy. Từ đầu gậy tuôn ra một chuỗi nơ vàng, uốn lượn như rắn và kết thành chữ phía trên các dãy bàn. Cụ Dumbledore bảo:

- Mỗi người tự chọn tông thích hợp cho giọng hát của mình. Nào, chúng ta bắt đầu:

Và cả trường gào lên:

Hogwarts, Hogwarts, Hogwarts

Làm ơn dạy chúng tôi đôi điều

Dù chúng tôi già hói

Hay trẻ măng với đầu gối ghe

Đầu chúng tôi có thể nhồi nhét!

Những điều thú vị

Bởi vì bây giờ chúng tôi trần trụi và đầy không khí

Ruồi chết và ít lông bụi

Hãy dạy chúng tôi điều gì đáng biết

Trả lại điều gì chúng tôi đã quên

Hãy làm hết sức mình

Phần còn lại để chúng tôi tự do

Và học cho đến khi đầu óc nhũn rữa.

Bài hát chấm dứt, người dứt trước, người xong sau. Sau rốt chỉ còn hai anh em sinh đôi nhà Weasley là còn gân cổ hát bằng nhịp điệu đưa đám lê thê. Khi hai đứa hát xong, cụ Dumbledore giơ cây đũa thần lên thu hồi các lời ca và vỗ tay, cụ vỗ tay to nhất. Vừa chùi mắt cụ vừa nói:

- Ôi! Âm nhạc. Đó là phép màu vượt xa mọi pháp thuật mà chúng ta có thể làm được ở nơi đây. Thôi, đi ngủ. Mọi người biến đi cho!

Dân Gryffindor năm thứ nhất theo Percy đi len qua đám đông đang trò chuyện, ra khỏi sảnh đường, lên một cầu thang đá hoa cương. Chân cẳng Harry lại nặng như chì, nhưng ấy là tại vì nó đã quá mệt và vừa ních xong một bụng đầy. Nó cũng quá buồn ngủ nên đến nỗi không còn lấy làm ngạc nhiên khi những bước chân dung treo dọc tường xì xào chỉ chỗ lúc nó đi qua. Nó cũng hết ngạc nhiên nỗi khi Percy dắt cả bọn đi xuyên qua cánh cửa ẩn sau những tấm tranh lớn và những tấm thảm treo tường cả hai lần. Họ trèo lên nhiều cầu thang nữa, vừa lê lét cặp giò vừa ngáp. Harry đang thắc mắc nó còn phải đi thêm bao xa nữa thì cả đám ngừng lại đột ngột.

Trước mặt chúng, một bó gậy đang bay lơ lửng trong không trung. Percy bước tới một bước và những cây gậy bắt đầu nhào vô cậu. Percy nói nhỏ với đám học sinh năm thứ nhất:

- Peeves – một gã yêu tinh.

Rồi Percy kêu lớn:

- Peeves, xuất đầu lộ diện đi.

Chỉ có một tiếng gì nghe thô và lớn, giồng như tiếng bong bóng xì hơi, đáp lại Percy dọa:

- Anh có muốn tôi đến gặp nam tước đầm máu không?

Bốp một cái, một gã bé choắc có đôi mắt ranh ma tằm tối và cái miệng rộng hoác hiện ra. Hắn vắt chân treó nguẩy và trôi lơ lửng cùng đám gậy. Với giọng yêu tinh tí tởn, hắn xuyết xoa:

- Ái chà, lính mới tò te. Vui đáo để!

Thình lình hắn chọc bó gậy vô đám học sinh năm thứ nhất, khiến cả đám vội thụp đầu xuống. Percy giận dữ quát:

- Tránh ra, Peeves, nếu không thì ta sẽ méc nam tước, ta nói thật đấy.

Peeves thè lưỡi ra rồi biến mất, thả rơi đám gậy xuống đầu Neville. Bọn trẻ nghe tiếng hắn lượn vòng, khua áo giáp xúng xoảng khi bỏ đi.

Cả bọn lại đi tiếp, Percy dặn dò:

- Các em hãy coi chừng Peeves. Nam tước đầm máu là người duy nhất kèm chế được hắn, chứ huynh trưởng thì hắn cũng chẳng sợ đâu. Chúng ta đến nơi rồi đây.

Cuối hành lang có treo bức chân dung một người đàn bà mập ú mặc áo lụa hồng. Bà hỏi:

- Mật khẩu!

Percy đáp:

- Caput Draconis.

Bức chân dung tự lách mình qua một bên, để lộ một lỗ tròn trên tường. Tất cả chui vào, Neville cần phải có người đỡ một chân lên mới chuôi qua được. Thế là họ đã vào gian phòng chung của nhà Gryffindor, một căn phòng tròn ấm áp đầy những chiếc ghế bành êm ái.

Percy đưa mấy đứa nữ sinh qua một cánh cửa về phòng ngủ riêng, còn bạn na sinh về một phòng ngủ khác. Lên hết cầu thang ốc trên cùng – có lẽ đó là một trong những cái tháp cao nghêu của lâu đài – cuối cùng bọn con trai cũng mò ra được giường ngủ. Năm tấm áp phích treo lẫn với những tấm màn nhung đỏ sẫm. Rương của chúng đã được mang lên sẵn. Chúng quá mệt mỏi nên không nói năng gì cả, chỉ thay quần áo rồi lăn ra ngủ.

Ron còn thức:

- Đồ ăn ngon quá hả?

Qua cái mừng thì thăm với Harry:

- Tránh ra, Scabbers! Trời đất nó nhai tấm khăn trải giường của mình!

Harry cũng muốn hỏi xem Ron nó có ăn món bánh mật không, nhưng mắt nó đã dúi lại và ngủ thiếp đi.

Có lẽ Harry đã ăn quá nhiều nên nó bị ác mộng. Nó thấy mình đang đội cái khăn vành của giáo sư Quirrell. Cái khăn vành cứ lải nhải khuyên nó qua nhà Slytherin ngay, bởi vì đó là định mệnh rồi. Harry nói với cái khăn là nó không muốn ở nhà Slytherin. Cái khăn bèn trở nên mỗi lúc một nặng hơn. Nó cố gắng vứt cái khăn vành đi, nhưng cái khăn càng lúc càng xiết chặt hơn khiến nó vô cùn đau đớn. Và trong khi nó vạ lộn với cái khăn vành đội đầu thì Malfoy cười ngặt nghẽo giễu cợt. Rồi Malfoy hoá thành ông giáo sư mũi khoằm – ông Snape, tiếng cười của ông này càng lúc càng lớn và nham hiểm. Một tia sáng xanh lè loé lên và Harry bừng tỉnh giấc, toàn thân run rẩy, toát mồ hôi.

Harry cuộn tròn người và chìm lại vào giấc ngủ. Khi thức giấc vào ngày hôm sau, nó không còn nhớ gì về giấc mơ đêm trước nữa.